

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. szeptember 1.
(vasárnap)**

Horváth Géza

NABUKODONÓZOR ÁLMA

Énekek: 25,1; 633; 434

Alapige: Dán 4 válogatott versei

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel magasztalunk és dicsőítünk Téged, nemcsak azért, hogy szíveinket Hozzád emelhetjük, hanem azért, mert mi elhittük és megismer-tük, hogy Jézus Krisztusban Te hajoltál le hozzánk. Magasztalunk Téged azért, hogy ebben az aláhajlásban ott volt a Te atyai szereteted, irántunk való irgalmad és könyörületed. Köszönjük, hogy lenyúltál, hogy felvegyél bennünket, felemelj a bűn sarából, életünk elveszett, értelmetlen voltából és sziklára állítsd a mi lábunkat. Csodálatos előttünk ez a tudás, és kérünk, hogy ha valaki nem ismeri ezt, akkor beszélj neki erről, hogy így lássa a Te nagyságodat, fenségedet, dicső-ségedet, mint aki könyörülő vagy és irgalmas, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű.

Hadd áldjunk Téged a mögöttünk levő nyárért; hadd áldjunk Téged a sza-badidőért, a szünidőért, a pihenésért. Magasztalunk Téged azért, hogy adtál olyan sok lelki alkalmat ezen a nyáron is, készítettél lehetőséget a lelki elcsen-desedésre, megújulásra. Köszönjük, hogy a Te szavad olyan sok héten keresz-tül hangzott gyermekek, fiatalok, házaspárok között. Köszönjük Neked, Urunk, hogy olyan sok ajándékkal gazdagítasz meg bennünket. Most, amikor elkezdő-dik az új tanév, kérünk Téged, hogy jöjj velünk, és Te áldj meg bennünket! Te áldd meg a pedagógusok munkáját; kérünk Téged, Urunk, hogy hadd neveljék a gyermekeket a Te félelmedre! Köszönjük a hittanórák lehetőségét és alkalma-it. Kérünk Téged, hogy áldd meg a hitoktatókat az iskolákban, a magvetésben, hadd vessék csak a jó magot, az ígét, abban a reményben, hogy egyszer talán el-jön az aratás, és egyszer talán az áldott magvetésnek áldott gyümölcsei lesznek.

Kérünk Téged, Urunk, hogy a Te igéd előtt adj nekünk alázatot, igehirdetőnek és igehallgatóknak egyaránt. Engedd, hogy Rád tudjunk figyelni. Szólj Uram, mert hallják a Te szolgálóid!

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten igéjét a Dániel könyve 4. fejezetének válogatott verseiből: Ekkor Dániel monda: *„A fa, amelyet láttál, amely nagy és erős volt, és amelynek magassága az eget érte és ellátszék az egész földre (...) Te vagy az, óh király, aki naggyá és erőssé lettél, akinek nagysága megnövekedék és fölér az égig, és hatalmad a föld végéig (...) Ez a jelentése, óh király, és a felséges Isten végezése ez, amely bekövetkezik az én uramra, a királyra (...) Azért, óh király, az én tanácsom tessék néked, és vétkeidről igazság által szabadulj és a te hamisságaidtól a szegényekhez való irgalmasság által. Így talán tartós lesz a békességed (...) Most azért én, Nabukodonozor, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a mennyei királyt: mert minden cselekedete igazság, és az ő útai ítélet, és azokat, akik a kevelységben járnak, megalázza.”*

Kedves testvérek, azért vesszük ma ezt az igét, és lesz az igehirdetés középpontjában, mert tanévnyitó istentiszteletünkön közöttünk vannak a gyermekek is, és ezért az ő rendjük szerint haladunk. Mára nekik ez lett kiírva, a Dániel könyve 4. fejezete: „Nabukodonozor álma”.

A történetet röviden hadd mondjam el, mert nincs lehetőségünk arra, hogy az egész részt felolvassam, de bizonyára nagyon sokan ismerik ezt a történetet, amely 2500 évvel ezelőtt történt! Nabukodonozor, Babilónia királya egy álmot látott, mert akkor még álomban is szólt Isten, mivel nem volt Szentírás, nem állt még össze a Biblia. Egy olyan különleges álmot látott, amit nem tudtak megfejteni a babiloni bölcsek, csak Dániel, akit ekkor már Baltazárnak hívtak egy idegen isten nevére. Dániel nagy félelemmel, mégis megfejtette a király álmát, és azt mondta: óh, király, az a nagy fa, amelyet te láttál, amely az égig ért, és olyan terebélyes volt, hogy a föld határáig elért, mindenféle madarak az ágai között fészket raktak, az állatoknak árnyékot adott és mindenkinek ételt – ez a nagy fa, te vagy, óh, király! Te vagy az az erős, aki naggyá lettél, nagyságod megnövekedett, az égig ér, és hatalmad a föld végéig. De az álom jelentése – tudniillik azzal folytatódik, hogy ezt a nagy fát kivágják, csak a törzse marad meg leláncolva, béklyók között –, hogy így leszel te is. Isten elveszi a te értelmét és olyan leszel, mint az állat.

Tudjuk, hogy valóban Nabukodonozor király aztán füvet eszik, állat módjára él, de előtte még tizenkét hónapig vár az Úr, míg ez a prófécia beteljesedik. Nagyon igaz Isten igéje, hogy „még vár az Úr, hogy kegyelmezessen.” Tehát, tizenkét hónap múlva, az álom után történik meg valóban az, hogy Nabukodonozor állat módjára kezd élni. Majd a fejezet azzal fejeződik be, hogy Nabukodonozor visszaáll az ő uralmába. Visszahívják a főembereket az ő királyságába, a birodalom élére, és visszatér az értelme, országa dicsősége, ékessége. „Visszatért hozzám, és most azért dicsérem, magasztalom és dicsőítem a mennyei

királyt, mert minden cselekedete igazság, az ő útjai ítélet, és azokat, akik kevélységben járnak, megalázhatja.” Nagyon sokan úgy gondolják, és valóban sok helyen úgy is hirdetik, hogy Nabukodonoszor király azért élete végén mégiscsak megtért, mert dicsőíti Istent.

Az ige első üzenete mindenképpen az, hogy *még egy ilyen emberrel is, mint Nabukodonoszor, beszél a mindenség Ura*. Még egy ilyen emberhez is lehajol, aki a maga dicsőségére él, aki a maga kedvét és kedvtelését hajszolja, aki gyönyörködik a birodalmában, az uralkodásban. Milyen nagyszerű dolog, hogy ma is így van ez! Milyen nagy hálát adhatunk a mi drága Urunknak azért, amiért Ő hajlandó beszélni az emberrel! Ő figyelmeztet, tanácsol, hív magához; olyan utat ajánl, amely az élet útja és az élet ösvénye.

Aztán, ahogy említettem, tizenkét hónapra felfüggesztetik ez az ítélet. Milyen kedves dolog, hogy az Úristen, amikor valamilyen ítéletet meghirdet a Szentírásban, akkor mindig ad egy bizonyos kegyelmi időt! A Jelenések könyvében olvassuk: Jézabelnek is adtam időt, hogy megtérjen. Vagy gondoljatok arra, amikor Ninivébe megy Jónás és azt mondja: „Még negyven nap, és elpusztul Ninive!” De ott van az, hogy „még negyven nap”! Vagy ismerjük azt, amikor Noé nagyon sok ideig építi a bárkát, naponta kopácsol. Az ő kopácsolása és bárkaépítése mindig egy ilyen nagy figyelmeztetés és felszólítás, hogy jön az ítélet, de tudjuk az evangéliumból és az apostoli levelekből is, hogy ezt nem vették komolyan. Eltelt az az idő, amit elfecséreltek, nem vették komolyan, és azután az ítélet következett. „Elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.” Vajon gondolunk-e erre, hogy a mi földi létünk egy ilyen felfüggesztett büntetés alatt van? Ezt a földi létet azért kapjuk, hogy térjünk az Úrhoz, kezdjük el Őt imádni és magasztalni, ismerjük meg Jézus Krisztusban az Ő szabadító szeretetét és kegyelmét, és Jézus Krisztussal eggyé válva maradjunk Őbenne, Ő pedig mibennünk, ahogy a János evangéliuma 15. fejezetében olvassuk!

Aztán, hadd beszéljek Nabukodonoszor gögjéről, mert tulajdonképpen ez van a fejezet középpontjában! Nabukodonoszor a végén elismeri, hogy Isten valóban a kevélyeket megalázhatja. Éppen ezért, ennek a hatalmas nagy királynak a története tanítson bennünket arra, hogy mindaz, amire mi emberileg büszkék lehetünk, mindaz, amit elérünk, mindaz, amit magunknak megszerzünk vagy kiharcolunk, az lehet, hogy a saját magunk javát szolgálja, de semmiképpen nem az Isten dicsőségét! A hívő embernek pedig Isten dicsőségét kellene keresnie, azért kellene fáradoznia, és azért kellene munkálkodnia!

A Lukács evangéliumában, Jézus elmond egy példázatot, hogy ketten mennek fel a templomba, a farizeus és a vámszedő. És a farizeus úgy imádkozik: köszönöm, Uram, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, meg, mint itt ez a vámszedő is; a vámszedő pedig úgy imádkozik: Isten légy irgalmas nékem, bűnösnek – ott is erre tanít bennünket az Úr Jézus Krisztus, hogy „aki magát felmagasztalja, az megaláztatik, aki pedig magát megalázza, felmagasztaltatik”. „Az Isten a kevélyeknek ellenük áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”

Ebben a történetben vajon mi a meglepő? Az a legmeglepőbb, és az a baj, hogy a farizeus a másik emberhez vagy a többi emberhez hasonlítja magát, és

azt mondja: mivel a többi ember úgy él, ahogy él, én ehhez képest még torony-magasan vagyok, akár erkölcsileg, akár vallásilag. A vámszedő imádsága pedig azért csodálatos, mert ő nem a másik emberhez hasonlítja magát, hanem számára a mérce Isten elvárása. Azt mondja: az Isten elvárásához képest, én nagyon mélyen vagyok. Sok ember gőgje innen származik, hogy a többi emberhez képest ítélik meg magukat.

Isten igéje sehol nem mondja, hogy neked a másik emberhez kellene magad hasonlítani! Isten igéje mindenütt azt mondja, hogy nekünk Isten mércéje a mérvadó, az irányadó. Számunkra ez a zsinórmérték, hiszen azt mondja Isten, amikor a törvényt odahelyezi – vagy most így mondom: az Ő akaratát közli az emberrel, mert tulajdonképpen a Bibliában ez a törvény, Isten akaratának a közlése –, hogy ez a mérce. „Ezt cselekedd, és élsz!” Az ember, amikor aláza-tos, tulajdonképpen ezt látja meg: Istennek egyetlen törvényét sem tudom meg-tartani, egyetlen törvényében sem vagyok dicséretre méltó, sőt, minden tör-vénye elmarasztal engem! „S törvényed szerint – énekeljük az énekekben – nem éltem semmiben.” Nabukodonozor király azonban hallatlan büszke arra, amit elért; és sajnos nem Istennek tulajdonítja ezt!

Egyszer, egy magas beosztásban levő ember, aki nagy politikai karriert fu-tott be, és valahogy én kapcsolatba kerültem vele, olyan húsz évvel ezelőtt ki-vitt az egyik nagy falu határába, és egyszer csak azt mondja nekem: nézz szét, amerre a szemed ellát, az mind az enyém! Nagyon megdöbbenett ez, és arra gondoltam, milyen jó, hogy ismerem azt az éneket, amikor ezt írja az énekíró: „Vágyat, célt a múltnak adtam, Nincs már bennem vak remény, Mégis gazdag úr maradtam: Isten és a menny enyém.” És mondtam neki: hát, én csak felfelé tudok mutatni, ami ott van, az meg az enyém! Nem tudom, hogy azóta aztán megismerte-e, hogy az a fontosabb, az odafenn való, és az odafennvaló dol-gokkal való törődés, és még csak nem is azért, mert az olyan csodálatos lesz, ha-nem azért, mert az ige azt mondja, hogy ott van Krisztus: ahol Krisztus van az Istennek jobbján. Milyen csodálatos, amikor elmondhatjuk: Jézus enyém!

Hadd szóljak arról, amikor Nabukodonozor király visszatér az ő országá-ba, az ő uralkodásába! Nagyon sokan úgy gondolkodnak, hogy Nabukodonozor megtért. A Királyok könyvében Akhábról is valami hasonlót olvasunk, és nagyon sokan úgy gondolják, hogy Akháb is megtért. Mégis azt mondjuk az egész Szent-írás fényében, hogy Nabukodonozor király nem tért meg. Igaz, hogy azt mondja: „dicsérem, magasztalom, dicsőítem a mennyei királyt: mert minden cselekedete igazság, és az ő útai ítélet, és azokat, akik kevélységben járnak, megalázza”.

Hadd emlékeztesselek benneteket arra az igére, amit a mi Urunk Jézus mondott: „Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megy be a meny-nyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” Nabuko-donozor király azért nem térhetett meg, mert nem a bűnei bántották, hanem csak *a bűnei következményeitől félt*. Tehát, nem a bűnei miatt kesergett, mint ahogy a megtérő, az újjászületett ember ezt teszi, hanem csak a bűn követke-zményétől félt. Akháb sem a bűnei miatt kesergett, mint mondjuk Ézsaiás, ha-nem csak a bűnei büntetésétől félt.

Gyermekkoromban én is mindenféle csínyben benne voltam, meg nagyon sok rosszat csináltunk, és nem az elkövetett tettek bántottak bennünket, hanem attól féltünk, mit fogunk mi ezért kapni! Az újjászületett embert bántják a bűnei, és megtérése azt jelenti, hogy felismeri: bűneivel az ő kegyelmes Istent megbántotta. Nabukodonozor király a bűneit sem sorolja, és nem azokat bánja meg, hanem fél az eljövendő büntetéstől.

Aztán azt mondja még ez a király: „Dicsőítem a mennyei királyt, mert minden cselekedete igazság.” Testvérek, aki valóban imádja és dicsőíti Istent, az nemcsak idáig jut el, hogy Isten igazságos, *hanem hogy Isten irgalmas is*. Hogy Isten igazságos, ez azt jelenti, hogy a bűneinknek van büntetése, de tulajdonképpen, aki eljut odáig a megtérésben, hogy Isten irgalmas, az el kell, hogy jusson odáig, hogy Isten azért irgalmas, mert *ezt a büntetést nem én hordoztam el, hanem ezt Jézus Krisztus hordozta el a Golgota keresztyén! Az Ézsaiás 53. fejezetében olvassuk: Ő fogja elhordozni, az Isten Báránya. Meg van hirdetve a Mózes könyvében a Bárány váltsága, és ez a király csak odáig jut el, hogy Istent úgy ismeri, mint igazságos Istent.*

Mit jelent az, hogy Isten igazságos? Azt jelenti, hogy annyi büntetést ad, amennyit megérdemlek, és annyi jutalmat, amennyit megérdemlek. Az, hogy Isten irgalmas, azt jelenti, hogy kevesebb büntetést kapok, mint amit megérdemlek, és nagyobb jutalmat kapok, mint ami járna nekem! Az a baj, hogy Nabukodonozor így nem ismeri Istent, hogy Isten irgalmas, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű! „Az Úr kegyelmesége az, hogy még nincsen végünk, mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága!”

Abban, hogy Isten igazságos, benne van az, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki igazságos, aki számon kéri a bűnt. Hogy mondja Jézus az egyik példázatban? „...ott is aratsz, ahol nem vetettél” „...tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy.” És az ilyen szolgának hol a helye? „Vessétek el!” Miért? Mert nem úgy ismeri a gazdát, sőt félreismeri. Igazságos. De ismerjük-e Őt irgalmasnak is? A megtérő ember így ismeri Istent, nem csak úgy, hogy igazságos. Nem úgy, hogy annyit kapok, amennyit megérdemlek, hanem, hogy „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának vétkeit.”

Így ismered Istent, mint aki irgalmas? „Nem bűneink szerint cselekszik velünk, nem vétkeink szerint.” „A tenger mélyére veti minden bűnünket.” Megbocsátott nekem, és azért Uram! Az a baj, hogy Nabukodonozor nem így ismeri! Tehát, a Biblia nagy igazsága az, hogy Istent ismerni még nem jelent semmit, hanem Istent kegyelmes Istennek ismerni, Jézus Krisztusban érettünk lehajló Istennek ismerni, a Ján 3,16 szerint ismerni, az az igazi istenismeret! „Hogy megismerjenek téged az egyedül igaz Istent és akit elküldtél a Jézus Krisztust.” Tudniillik, Benne jött el az irgalom; Benne jött el a kegyelem; Benne jött el a bocsánat! „Áldottam az Istent, mert minden cselekedete igazság, és az ő útai ítélet.”

Figyeljük meg: az ő útai ítélet, nem azt mondja, mint a zsoltáros, hogy „az ő útai gyönyörűséges utak”, „és azokat, akik kevélységben járnak, azokat megálázhatja”! Nabukodonozor király idáig jut el: Isten meg tud alázni. A Péter

apostol 2. levelében az apostol nem úgy tett bizonyosságot a hívőknek, hogy az Úr meg tud alázni, hanem úgy, hogy az *Úr meg tud szabadítani!* Ez a király úgy ismeri Istent, hogy Ő meg tud alázni. A hívők pedig úgy ismerik az Urat, *hogy fel tud emelni!* Meg tud a másik ember is téged alázni, meg tud a főnököd, a munkatársad, a szomszédod, lehet, hogy egy pedagógus a gyereket meg tudja alázni, mert ilyeneket is hallok sajnos néha! A héten olvastuk egyik reggel az áhítatban, hogy „Lenyúlt a magasból, és felvett engem.” A hívő embernek ez az örömhír! A hívő ember azt mondja: a mennyekbe tud emelni! Fel tud emelni engem az én Istenem a pusztulás verméből, a sáros fertőből, elveszett állapotomból, a pokol mélységéből! Engem az Isten felemelt!

Amikor valaki megtér, akkor annak *mindig lesz következménye.* Nézzétek meg a Szentírásban például Zákeust, amikor Jézus azt mondja neki: „ma nékem a te házadnál kell lennem”, akkor Zákeus előáll, és azt mondja: Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, és amit elvettem, négy annyit adok helyébe! Nabukodonozor úgy rendezte a múltat, hogy a templomi edények még ott voltak. Ha ő valóban megismerte volna az Urat, akkor azt mondta volna: itt vannak ezek a szent edények, amiket Isten a maga szolgálatára választott és rendelt el, ezeket vissza kell vinni, ezeket a templomba be kell tenni, majd ha megépül, mert meg kell épülnie a templomnak, ahova Jézus Krisztus egyszer majd bevonul! Tehát, nem kezdi el a múltat rendezni, marad minden a régiben.

Ezek alapján én azt vallom, hogy Nabukodonozor király nem tért meg, és Akháb sem, tudniillik, nekünk olyan Istenünk van, aki nem a gőgünket akarja elsősorban megtörni. „Meg tud alázni!” – azt mondja Nabukodonozor. „A gőgömet, az én nagyzolásomat megtörte Isten!” A hívő meg odáig jut el: Isten megtörte a Sátán hatalmát; lefegyverezte az én ősellenségemet! Luther olyan boldogan éneklé az énekében: „nincs ereje már, Reá ítélet vár: az ige porba dönti.” Igaz, hogy mint ordító oroszán félelmet akar kelteni, de engem többet nem tud elragadni, mert engem Jézus Krisztus tart a kezében, a Ján 10,28-29 szerint, hatalmas tenyerében tart! Nem a gőgünket törí meg Isten elsősorban, hanem az életed fölött a Sátán uralmát törí meg!

Nabukodonozor királlyal Isten Lelke kimondat egy olyan igazságot, ami bekerült a Bibliába! Egy olyan bibliai igazságot, amit mi sokszor nem veszünk komolyan, tudniillik, hogy „Isten azt tesz, amit akar”, mert aki ezt nem vallja, az nem érti meg a Szentírást. Isten azt tesz, amit akar – itt mondja ki Nabukodonozor azt, hogy „kicsoda foghatja meg a kezét, hogy mit, miért cselekszel?” Kicsoda kérheti számon Istent? A Bibliának az egyik nagy tanítása, hogy ebben a bibliai szakaszban háromszor fordul elő az a hallatlanul nagy kijelentése a Szentírásnak, hogy „az Úr uralkodik”, „az Úré a Föld és annak teljessége, és azt tesz, amit akar”.

Olyan jó lenne, ha a mi szívünk nemcsak odáig jutna el, hogy Isten azt tesz, amit akar, hanem hogy Jézus Krisztus cselekedeteire nézve: mindent jól cselekedett! Onnan, hogy Isten nemcsak azt tesz, amit akar, eljutni odáig, hogy Jézus Krisztusban, az Ő Fiában ez az Isten megalázta magát! Önmagát megüresítette, szolgáló formát vett fel, és engedelmes volt halálig, mégpedig a ke-

resztfának haláláig! Eljutni odáig, hogy Jézusban hozzám lehajolt az irgalom; és ez az irgalom vár, ez az irgalom hív, ebből az irgalomból élek, ebből a kegyelemből élek! Ahogy Luther mondta azt a nagyon híres mondásában: „Jézus Krisztus, Te vagy az én bűnöm, és én vagyok a Te igazságod. Olyanná lettél, amilyen nem voltál, hogy olyanná tegyél, amilyen nem voltam!”

Ez a mi igazságunk: Jézus Krisztus adatott nekünk igazságul, szentségül, bölcsességül és váltságul. A Korinthusbeliekhez írt levél hallatlan gazdag központi ígéje, és aki nem Benne szemléli a kegyelmes Istent, az nem tudja hogyan szemlélni! Az nem látja igazán! Az lehet, hogy lát belőle valamit, lát belőle egy-egy tökéletességet, hogy igaz, hogy ítéletes, hogy mindenható; ezek lehet, hogy felragyognak neki, de nekünk nem ez kell, hogy felragyogjon, hanem ragyogjon fel a Krisztus! Hogy mindez Krisztusban lett igenné és ámenné! Hogy mindez Krisztusban lett valósággá, és Jézus az én váltságom, Jézus az én igazságom, és Őbenne tudom boldogan mondani: „elvetted rólam bűneim terhét” és „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”!

Hadd fejezzem be az általam nagyon szeretett 103. Zsoltárral, de még sok zsoltárt lehetne idéznem, amikor azt mondja Dávid: „Áldjad én lelkem az Urat”, és akkor jön a felsorolás: azért, mert megbocsátja minden bűnödöt; mert meggyógyítja minden betegségedet; mert megváltja életedet a koporsótól; mert kegyelemmel és irgalommal koronáz meg téged. Nabukodonozor addig jut el: „Megaláz.” Juss el odáig: Isten felemel! „Lenyúlt a magasból és felvett engem.”

Imádkozzunk!

Valljuk a Szentírás alapján, Urunk, hogy senki nem ismerhet meg Téged, csak az, akinek kijelented magad. Köszönjük, hogy Te kijelentetted magad nekünk, és mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus. Köszönjük Neked, hogy meggyőztél bennünket a Szentlélek által, bűn, igazság és ítélet tekintetében. Áldunk Téged, hogy teljességre juttatsz, bűnbocsánatot készítesz és adsz nekünk Jézus vérének drága érdeméért. Engedd, hogy mi valóban ezért térjünk meg napról-napra Tehozzád, ezért kössük oda életünket Hozzád, maradjunk Benned, mert csodálatos dolog ehhez a felséges Istenhez tartozni. Ez a király egy olyan Istenhez akart tartozni, aki igazságos, ítélő, porba súlyt és megaláz. Köszönjük, hogy mi meg egy olyan Istenhez tartozhatunk, aki élő személy, aki élő valóság, aki irgalmas, aki hűséges, és aki felemel bennünket a bűn sarából, mocskából és porából is, és felemel csüggedéseinkből, felemel világiasságunkból, felemel engedetlenségünkől, felemel bukásunkból.

Köszönjük, hogy a Biblia hívői így ismertek Téged, mennyei Atyánk, és így szeretnénk mi is ismerni, mint aki Jézus Krisztusban irgalmas és kegyelmes voltál hozzánk, és kijelentetted nekünk az utat, az igazságot és az életet.

Kérünk Téged, Urunk, hogy igéddel pásztorolj és vezess bennünket ezen a héten is! Áldd meg munkáinkat, szereteteinket, közelben és távolban! Kérünk Téged, hogy áldd meg betegeinket, hordozd gyászolóinkat! Kérünk Téged, hogy Te adj vigaszt, reményt mindazoknak, akik vigasztalhatatlanok, akik el vannak keseredve, akik úgy vannak, hogy nehéz az élet terhe, és roskadozva hordják

NABUKODONÓZOR ÁLMA

aszt. Emeld fel őket, Urunk, ebből az állapotból, és adj nekik ígét, küldj hozzájuk bennünket, tégy felelőssé értük! Áldd meg a gyülekezet kicsinyeit és nagyjait, Urunk, és ismét kérünk, hogy áldd meg az új tanévet kezdőket, mind a diákokat, mind a pedagógusokat!

Legyen a Te jókedved mirajtunk, Urunk, és kegyelmességed gazdagsága szerint hordozz bennünket!

Ámen.

434. ének

Drese A., Darmstadt, 1698.

Ve- zess, Jé- zu-sunk, S vé- led in-du- lunk.
Küz- de- lem- re hív az é- let,
Hadd kö- ves-sünk ben- ne té- ged;
Fog- jad a ke- zünk, Míg meg- ér- ke- zünk.

2. Adj erős szívet, Hogy legyünk hívek. És, ha terhet kell viselnünk, Panaszt mégsem ejt a nyelvünk; Rögös bár útunk, Hozzád így jutunk.

3. Sebzett szívünk majd Mikor felsóhajt, Vagy, ha másért bánat éget, Adj türelmet, békességet, Reménytel teli Rád tekinteni.

4. Kísérd lépteink Éltünk végeig, És, ha roska- dozva járunk, Benned támaszt hadd találunk, Míg elfogy az út, S mennyben nyitsz kaput.

Zinzendorf M. L., 1700 – 1760.